

N:o 112.

Af herr **C. Nyström**, om ändrad lydelse af § 4 i förordningen angående försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885.

Den, som på olofligt sätt mellan flere köpare fördelar bränvin eller tillhandagår med anskaffande af dylikt, kan, enligt § 38 i kongl. förordningen den 29 maj 1885, därför icke straffas hårdare än med 60 kronors böter, så vida han icke gjort sig skyldig till iteration af förseelsen.

Nu har emellertid i Stockholm det ofta nog under de senare åren händt, att större eller mindre delar af personalen vid fabriker, byggnadsföretag o. d. förenat sig till ett tillfälligt konsortium för inköp af bränvin i parti, på förhand erlagt de för inköpet nödiga penningar, hvar och en i förhållande till hans betingade anpart i affären, samt uppdragit åt en person att för det samlade beloppet inköpa bränvin och att verkställa fördelningen af detta. På lika sätt tillgår det, efter hvad som försports, mångenstädes i landsorten, der såväl allmoge som jernvägsarbetare o. d. slå sig tillsamman i enahanda syfte och, vägledde af lockande annonser om låga partipris, gemensamt köpa bränvin ofta nog från ganska långt bort belägna platser, dit de då afsända en mängd små tomkärl för expedition af det köpta. Då nu, såsom åtminstone i Stockholm oftast varit fallet, inköpet gällt ett parti mellan 200 och 300 kannor och varan partivis väl kunnat erhållas för 1 krona 80 öre kannan, ja på senaste tiden för 1 krona 60 öre, d. v. s. resp. 60 à 80 öre billigare än minutpriset i Stockholm, så har affären, äfven med afdrag af den beräknade plikten, medfört en icke ringa behållning för participanterne.

Ett korrektiv häremot vunnos genom att utsträcka de i mom. 1 af § 38 förekommande bötesbestämmelser så, att de kunde blifva af

skräckande äfven i fall af nyss antydda art; och får jag i detta afseende föreslå att de i berörda moment stadgade böter måtte höjas, t. ex.:

för förseelse	första gången till	30—120	kronor,	
”	”	andra	”	” 120—240 ” och
”	”	tredje	”	” 240—360 ”

Uppmärksamheten torde vidare böra fästas derå att § 38 borde i vidsträcktare mån, än nu är fallet, vara tillämplig å partiförsäljare. Fall gifvas nemligen, då en sådan borde, äfven om han icke sjelf verkställt fördelningen, kunna drabbas af ansvar enligt nämnda § eller, med andra ord, anses hafva på otillåtet sätt tillhandagått med anskaffande af bränvin, och för sådana fall synes ett tillägg till mom. 1 i § 4 vara af nöden.

Så som lagbudet för närvarande är affattadt, kan en partihandlare sälja 250 liter till *en* köpare och dervid, om köparen så önskar, tappa varan på t. ex. 250 olika kärl, märkta med olika personers namn eller initialer. Det kan till och med inträffa att kärLEN för den kommande påfyllningen *i förhand* af sina olika egare på olika tider inskickas till försäljningsplatsen. Att här nästan alltid föreligger s. k. salning, d. v. s. en olaglighet, är uppenbart, men säljaren skyddar sig bakom invändningen, att han sålt partiet till en enda köpare och att denne både betalat alltsamman och fått alla kärLEN utlemnade till sig allena.

Detta missförhållande skulle emellertid kunna afhjelpas, om § 4 försåges med ett tredje moment, exempelvis så lydande:

»Har, efter det partiförsäljning af bränvin egt rum, det sålda blifvit i mindre belopp än 250 liter fördeladt mellan afnämare, som icke innehafva rättighet till minuthandel med eller utskänkning af bränvin, skall partiförsäljaren, der han haft skäl misstänka dylik fördelning, anses hafva öfverträdt mom. 1 i denna §.»

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1888.

Carl Nyström.